

Studerende have taget Examen, Haandværkerne kunne gjøre Svendestykke osv., og der synes det at være ganske i sin Orden; men hvorfor Søfarende skulle have Udsættelse, seer jeg ingen Grund til; thi blive de udfrevne, da blive de ikke alene i deres Næringsvei, men de lære endog saa noget Mere.

Det hedder i § 23 i Børnepligtsloven: at de, som gjentagne Gange udeblive fra Sessionen, skulle indsendes til 4 Aars stadigt Tjeneste, men hvorledes dette skal kunne anvendes paa de Søfarende, kan jeg ikke indsee; thi hvis en Søværnepligtig indsendes til Marinen til 4 Aars stadigt Tjeneste, veed jeg ikke, hvad den skal gjøre med ham; thi den har hverken Penge til ham eller Brug for ham. Der er ogsaa adskillige Bestemmelser om Stilling og Nummerblytning, der forekomme mig ikke at være saa klare, som de burde være. Jeg vil nævne et Exempel: Naar En stiller for sig, hedder det, at den Stillede skal være paa Prøve i 4 Uger, forinden han erklæres for Tjenestedygtig, og derom skal da meddeles Underretning; nu gad jeg nok vide, hvorledes man skal meddele en saadan Underretning, naar den, der er stillet, er medtaget paa et Togt, som maaffee varer i 4 à 5 Maaneder. Med Hensyn til Militairarbeidere har jeg ogsaa nogle Bemærkninger at gjøre, som jeg vil opsætte til et senere Stadium af Sagen. Jeg vil blot endnu tillade mig en personlig Bemærkning, nemlig at jeg selv har været Medlem af den Commission, som ifølge allerhøjeste Commissorium af 21de Juni 1859 var overdraget at tage under Drøftelse og Behandling tvende til Justitsministeriet indgivne Lovudkast, det ene om Børnepligten med Hensyn til Søkrigstjenesten og det andet om Fastsættelsen af Bestemmelser vedkommende Land- og Søsessionerne m. m., ligesom ogsaa et i Folkethingets sidste Session indbragt Forslag til Lov om nogle Forandringer i og Tillæg til Loven af 12te

Februar 1849. Fleertallet i Commissionen enedes om et Lovudkast, der omtrent stemmede med det, den høitærede Justitsminister her har forelagt; jeg udarbejdede derimod en Søndskrivningslov i Overeensstemmelse med Commissionen. I Commissionen har jeg været i Minoritet, og skulde jeg nu ogsaa blive det her, saa har jeg dog den Beroligelse, at jeg har handlet overeensstemmende med min Overbeviisning.

Fallefen: Naar jeg, mine Herrer, saa tidlig tager Ordet i denne Sag, er det ikke, fordi jeg mangler Erkjendelsen af, at flere ærede Medlemmer ere langt nærmere end jeg til først at udtale sig om den, men fordi jeg særligt ønskede at henlede det høitærede Things Opmærksomhed paa en Bestemmelse i Lovudkastet, som jeg anseer for meget skadelig og uheldig. Med Hensyn til Loven i dens Almindelighed maa jeg dog strax bemærke, at jeg paa ingen Maade kan samstemme med den ærede Rigsdagsmand, der nys satte sig; thi jeg formaar ikke at indsee, at der i det foreliggende Lovudkast er rokket ved de Principer, som findes i Loven af 12te Februar 1849, men det forekommer mig tvertimod, at man her har udviklet disse Principer i en større Consequens. Der findes enkelte Forandringer, f. Ex. med Hensyn til Militairarbeidere, med Hensyn til en anden hensigtsmæssigere, billigere og retfærdigere Udskrivning af Søværnepligtige o. f. v., men rokket ved Principerne er der ikke. Jeg skal nu vende mig til den Bestemmelse, mod hvilken jeg ønsker at stemme det høitærede Thing; det er den, der findes i Lovudkastets § 3. Jeg haaber, at den meget ærede Formand ikke har Noget imod, at jeg saaledes ved denne 1ste Behandling vælger ved en enkelt Paragraph, da den i sig indeholder et Princip, hvis Antagelse eller Forkastelse vil kunne indvirke paa Loven i dens Heelhed.